

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Nicolai Mazzotta theologia moralis

omnem rem moralem absolutissime complectens

Mazzotta, Nicolò

Augustae Vindelicorum & Cracoviae, 1756

§. III. Quis absolvere possit Pœnitentem Regularem à reservatis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41004

contentiosum illius Episcopi: si autem sit occultum, non censetur fraus mala; utitur enim jure suo volens se reponere in gratia, ubi existit: Tamb. At, si poenitens cum casu reservato incurso in alia Dioecesi accedat ad hanc, ubi est etiam reservatus, non potest hic absolvi à quovis Confessario, ex ead. Const. & ratio est, quia consuetudo ex tacito consensu illius Ordinarii dat huius Confessario jurisdictionem absolvendi talem peregrinum juxta leges hujus Ordinarii reservantis eundem casum. Reliqua de peregrinis, & Vagis vide dicta c. 2. quæst. 4.

§. III.

Quis absolvere possit Poenitentem Regularem à reservatis?

I. **R**EGULARES absolvi possunt à reservatis Papalibus per Legatum à Latere, qui est Judex ordinarius etiam Regularium exemptorum; ideoque hic etiam sine licentia Superioris Regularis potest eos absolvere etiam à reservatis in eorum Ordine: item potest hanc facultatem delegare aliis, ut eos absolvant etiam extra suam Provinciam, & etiam eo amoto ab officio, modo facultas obtenta sit intra ejus Provinciam, & perseverante Officio: Pelliz tr. 8. c. 1. n. 7. 8. fol. 454. ex Nald. Molfes. Coriolan. & aliis. Idem est de Summo Poenitentiario Papæ, qui est etiam supremus Ordinarius Regularium: non sic vero de Episcopo, qui nequit absolvere Religiosos exemptos, nisi de licentia eorum Superiorum, & à casibus tantum, à quibus ipsi Superiores possunt absolvere: Sanchez l. 4. Decal. c. 39. num. 32. potest tamen etiam sine hac licentia absolvere à Censura Religiosum exemptum, qui percussit Clericum Secularem, ex c. Religioso, de Sent. Excom. in 6.

II. Regulares absolvi possunt per suum Superiorem localem ab omnibus reservatis in suo ordine: à Papalibus autem, quantum potest Episcopus relate ad suos subditos, juxta dicta c. 5. n. 2. excepta tamen percussione jam dicta Clerici secularis, quæ tantum ab Episcopo absolvitur; & percussione Religiosi alterius Ordinis, in quo casu requiritur præsentia, vel consensus Superioris Religiosi percussi, ex c. Cum illorum, de Sent. Excom. Potest item Superior Regularis absolvere suos Novitios

vitios à reservatis Episcopo, quos etiam ante ingressum commiserint, & à Papalibus, quantum potest Episcopus, & à reservatis in ordine (quos incurri etiam à Novitiis Societatis Jesu, docet Mangionius in MS. de *Jur. Societ.* licet non in aliis Religionibus teste Dian. p. 3. t. 2. r. 110.) Similiter absolvere potest existentes in Novitiatu veluti in prima probatione, licet nondum indutos veste Religionis: Peregr. Vecch. Afcan. Tambur. de *Jure Abbatibus* t. 2. d. 13. q. 15. n. 29. Similiter absolvere potest volentes ingredi Religionem, petendo admitti amore ingrediendi quamprimum; ita tamen ut, si parati non sint mox ingredi, & peractis experimentis vota emittere, reincidant in censuras, sententias, & pœnas: Vecch. Tambur. & alii. Similiter absolvere potest seculares familiares Monasterii, dummodo sint quasi de familia, & continui commensales, ex cit. Constit. Clem. X. Peyr & alii. Similiter demum absolvere potest alumnos degentes in suo Monasterio, velut in Seminario: Bord. apud Pelliz t. 8. c. 3. n. 57. dummodo locus, in quo degunt alumni, & convictores, sit Regularium, & non econtra, ut bene limitat Lugo. *In Resp. Moral.* Verum, si quis dictorum pœnitentium, vel sit secularis, vel Novitius, vel etiam Professus, ante ingressum in Religionem fuit nominatim excommunicatus ab Episcopo, ab hoc tantum absolvi debet; quia privilegia Regularium non possunt lædere jurisdictionem contentiosam Judicis: Bordon. r. 3. q. 7.

III. Superior Regularis dictam suam facultatem potest delegare aliis Sacerdotibus, tum intra, tum extra Religionem. Hoc ipso autem, quod deputat Confessarium suorum subditorum, non censetur ei delegare facultatem ad reservata in Ordine; & in Societate Jesu neque ad Papalia, ut addunt Tambur. & alii contra Quintanad. Imo neque in Societate, cum bis in anno in renovatione votorum deputantur plures Confessarii, censetur his concessa facultas ad reservata, teste Mangionio in MS. de *Jur. Soc.* Imo, quamvis possit Superior concedere facultatem absolvendi suos subditos à reservatis, tamen in Societate expresse cautum est, ut, si ipse Superior incidat in reservatum, non possit ipse concedere hanc facultatem pro se, sed ex Congr. Generali 8. c. 6. n. 8. designatur à Provinciali Confessarius domus pro Superiore locali, & à Generali solius pro Provinciali.

Superior

Superior localis absolute loquendo non tenetur dictam suam facultatem concedere generaliter Confessario domus, aut subdito pœnitenti, quia fere semper intra domum ipse existit, à quo peti possit. Potest tamen eam concedere etiam generaliter; quia, quamvis Decr. Clem. VIII. cit. c. 3. §. 1. dicat, *Quando casus occurrit*, non addit clausulam negativam, ut non possit generaliter committere: Tamb. *de Cas. Reser.* c. 9. §. 2. n. 26. imo quandoque, inquit Quintanad. apud eundem, expedit, ut ita committatur, si nimirum ipse sit occupatus, vel ire debeat extra urbem, vel sint pauci subditi, vel pro aliquibus magnis festis anni, &c. Magister autem Novitiorum habet hanc facultatem relate ad illos, etiam si non sit Superior, uti etiam Instructor in Societate relate ad peragentes tertium annum. Si autem Confessarius Regularium petat à Superiore facultatem absolvendi aliquem subditum ab aliquo reservato, & Superior neget absque causa, potest pro ea vice talis Confessarius eum absolvere (quod aliqui cum Tambur. extendunt eam ad Sacerdotem Monasterii non Confessarium) secus vero, si Superior rationabiliter neget, eo quod damnum proximo, aut Religioni, vel ipsi pœnitenti ex tali absolutione timeatur: Doctores communiter ex cit. Decr. Clem. VIII. & Urban. VIII. Cæterum non licet Superiori confessiones subditorum Regularium audire, nisi sponte, & proprio motu id ab eo petierint, aut nisi quando reservatum admiserint; ideoque in singulis domibus deputet duos, tres, aut plures Confessarios, pro subditorum majori, vel minori numero, ut additur in eod. Decr. Clem. VIII. Si ergo in domibus non designentur duo Confessarii, aut plures, ubi major est numerus subditorum, Mendo d. 24. a. c. 5. putat. reservationem pro eo tempore videri impeditam, seu suspensam. In Residentiis, Missionibusque fixis, in quibus è nostris pauci morantur, jus idem habent earum Superiores, ac Rectores Collegiorum, integra tamen illis subditis manente concessione Congr. VIII. Decr. 25. pro parvis domibus, qua scilicet pœnitens, si non vult petere facultatem à Superiore, absolvi possit à reservatis per Confessarium ordinarium cum onere se præsentandi postea Provinciali, si brevi sit in ejus domum discessurus; item, si Superior ex Urbe abierit, Vicepræpositus, vel Vicerector ab eo dictus, habet facultatem absolvendi à reservatis, qualem habet ipse Superior. Quod

Quod si nullum suo loco substituerit, etiam si per unum, integrum tamen diem, sit tunc absens, nec consuli possit; is, qui Minister est, & domui tunc præest, facultatem habet tunc absolvendi, & etiam delegandi. Denique, ut omnes eximantur scrupuli, cum Confessarius bona fide dubitat, an mortale sit, quod proponitur, etiam si ex genere suo reservatum sit, potest absolvere, licet ejusmodi dubitatio ex ignorantia procedat; sed neque postea, si animadverterit manifeste fuisse mortale, repetenda erit confessio; bona liquidem, & vera fuit absolutio: hætenus ex Ordin. General. c. 6. ubi etiam c. 5. additur, Clem. VIII. vivæ vocis oraculo dispensasse cum Societate Jesu, & concessisse, ut Magistri Novitiorum possint eorum confessiones audire; ut non teneatur Superior deputare duos, vel plures, quibus reservatorum absolutio committatur, quando casus occurrit; ut ne iudicium talis commissionis relinquatur Confessario; sed interdum Superiori pro ratione sui officii, in quibus casibus constet, & discreta charitas doceat esse denegandam.

Denique Religiosus iter faciens (præsertim si sit Societatis Jesu) absolvi potest à reservatis per Sacerdotem socium sui itineris; & si is desit, per quemcunque alium Sacerdotem: quod si ad aliquem Societatis locum devenerit, absolvi debet per Confessarium ordinarium illius loci; aut, si is haberi non possit, per quemlibet Societatis approbatum; aut, si is quoque desit, per quemlibet externum: & in omnibus his circumstantiis cum onere, ut se postmodum sistat suo Superiori, ad quem est iturus, vel rediturus, ex Ordin. Gen. c. 6. nec mirum est, inquit Tambur. ex Lugo, illum obligari bis confiteri illa reservata, jam directe absoluta; nam seipsum ad id obligat, quia supponitur voluntarie prima vice confiteri: si autem adsit necessitas communicandi, vel celebrandi, ratione scandali, infamiae, præcepti, &c. absolvitur tantum indirecte, ita ut debeat deinde directe absolvi, licet possit tunc tantum conteri, & communicare, aut celebrare. At, si spatio saltem unius mensis sit hospes in aliquo Collegio moraturus, si eo tempore incidat in reservatum, poterit, & debet absolvi à Superiore illius loci, vel de ejus licentia absque ullo onere, ex cit. Ordin. Si autem in eo Collegio secum habeat hospitem etiam suum

Supe-

Superiorem, poterit etiam hic, si velit, eum audire, & absolvere: Quintanad. in MS. v. *Confess.*

Extant duo privilegia Fr. Minorum de Observantia apud Rodr. & Suar. t. 4. de *Relig.* Primum est, ut semel in vita eligere possint Confessarium de Ordine, quo absolvantur ab omnibus omnino reservatis, & censuris, & dispensentur in irregularitate, excepta ex homicidio, vel mutilatione voluntaria. Secundum est, ut in articulo mortis ab eo absolvi possint ab omnibus omnino sine ullo onere, & quidem toties, quoties sunt in eo articulo, ut addit Suar. loc. v. Rodr, tom. 1. q. 6. a. 6. pag. 364. idipsum asserentem de Novitiis, & Familiaribus Conventus. An autem hæc privilegia sint bullata, ignorat Pelliz. t. 8. c. 2. n. 79.

§. IV.

Quomodo intelligendæ sint concessiones absolvendi à reservatis?

AD absolvendum à reservatis extra casus supra enumeratos requiritur licentia specialis, & expressa, ex cap. 2. de *Pœnit. & Remis. in 6.* quia, cum Superior sibi specialiter reservet tales casus atrociores, non videtur verisimile velle concedere aliis facultatem, nisi per expressam, & specialem licentiam, seu delegationem: quamvis ergo simplex Sacerdos absolvens pœnitentem, præsentem, & non contradicentem Episcopo, valide absolvat ex licentia tacita illius; non tamen, si absolvat à reservatis, quia tunc Superior tacite approbat, ut solet alios authentice approbare, tantum quoad non reservata: Averf. q. 17. f. 7.

Quæres primo, An petere talem licentiam pro reservatione sit onus pœnitentis, an Confessarii?

Respondeo, per se loquendo, esse onus pœnitentis, quia ad ipsum delinquentem pertinet eam difficultatem pati ad eundem Superiorem ad impetrandam licentiam. Hinc Trid. *sess. 14. c. 7.* monens Confessarios ait, *Il unum pœnitentibus persuadere nitantur, ut ad Superiorem & legitimos Judices pro beneficio absolutionis accedant.* Cæterum, si pœnitenti sit valde difficile adire Superiorem, vel dictam licentiam impetrare, & simul periculum sit, ut potius perseveret in statu mortalis in grave-